

[Aksel Larsen.]

for dommerudvalget, og derfor burde denne sag formodentlig have været undersøgt på en helt anden måde. Men jeg kan ikke lade være med at falde over, at dommerudvalgets formand bl. a. har sagt — det kan man se i tillægsberetningen side 72 —:

„Vi kan ikke begynde at afhøre alle, der har været ansat i den kgl. grønlandske handel.“

Nej, det kan dommerudvalget naturligvis ikke, og det er der formodentlig ingen, der forventer af det. Men det kunne f. eks., da det begyndte sit arbejde, have sendt breve til alle ansatte i den grønlandske handel og spurgt dem, om de vidste noget; og dommerudvalget havde grund til det, navnlig da det af adskillige af de afhørte blev hævdedet, at praktisk taget alle i den grønlandske handel, i Grønlands styrelse og i Grønlandsministeriet vidste besked, både med den første og med den anden erklæring; derfor havde det vel været rimeligt, om dommerudvalget havde foretaget noget for at undersøge, om dette passede.

Igen til den første beretning fra dommerudvalget. Dommerudvalget er ikke faldet over det mærkværdige forhold, at både daværende minister Kjærboel og hans sekretær, Nørgaard, kategorisk erklærede, at de var meget intime med hinanden, og at der ikke var nogen detalje i ministerens virksomhed som Grønlandsminister, som han ikke betroede sin sekretær, hvorpå de begge to erklærede, at når det drejede sig om Augo Lynges spørgsmål og kaptajns-erklæringerne, havde Kjærboel ikke fortalt sin sekretær noget som helst. Når der er kommet så modstridende vidneudsagn, synes jeg, dommerudvalget burde have interesseret sig for det. Det gør det også til dels, hvad vi kan læse noget om i tillægsberetningen; men alene hvad der er foregået under afhøringen af sekretær Nørgaard, gør, at jeg synes, at en anden instans end dommerudvalget må beskæftige sig med sagen. Sekretær Nørgaard gentager, at minister Kjærboel fortalte ham alt, og han gentager, at han anede ikke et kuk om erklæring nr. 1, og så fortæller han oven i købet, at den 5. marts, dagen efter at kaptajn Møllers udtalelser har stået i Politiken — udtalelser, som jeg forstår har, skal vi kalde det, bevæget Kjærboel særdeles meget — var

han hjemme at spise til middag hos Kjærboel, og han kan huske, hvad de fik at spise, og hvad de så i fjernsynet, men han kan overhovedet ikke huske, at de havde talt om Møllers udtalelser til Politiken. Jeg tror ikke, den ville have gået i en almindelig retsforhandling, at et vidne udtalte sig på den måde.

Jeg skal lade det være nok med dette. Nej, jeg kan ikke lade det være nok med dette, for der mangler i hvert fald endnu en ting, og det er det opsigtsvækkende, som er sagt af fru Margit Petersen, og som vi kan læse os til i tillægsberetningen. Hun giver oplysninger om, hvad Nørgaard efter hendes opfattelse skulle have sagt ved to lejligheder i Grønlandsministeriets frokoststue — man kan læse det på side 53 i tillægsberetningen. Hun svarer på dommerens spørgsmål om, hvorvidt hun har spurgt andre derovre, altså i Grønlandsministeriet og den grønlandske handel, om de kan huske ordskiftet mellem Nørgaard og hende:

„Nej, det har jeg ikke, men folk har i forsigtige vendinger spurgt, hvad jeg har sagt, og hvad det er for udtalelser, Nørgaard var kommet med“, og så tilføjer de, siger hun:

„men De må huske på, at jeg har ikke været i frokoststuen på det tidspunkt, jeg kan ikke huske så lang tid tilbage, jeg har ikke hørt en lyd“.

Derefter siger fru Margit Petersen, at det er højst sandsynligt, at der er flere, der har hørt Nørgaards udtalelser, men de skal ikke have ørerne i maskinen, og derfor betoner de over for hende, at de ikke kan huske noget. Af tillægsberetningen side 55 fremgår det, at formanden bemærker:

„Ja, vi kan jo eventuelt give os til at afhøre alle, der er ansat i Grønlandsministeriet, men det er en noget besværlig historie.“

Hertil svarer fru Margit Petersen:

„Der er også det at sige, at de har alle sammen haft tid til at tænke sig om; de vil sagtens uden tøven kunne sige: jeg kan ikke huske det. Hvis de bliver spurgt, om de kan huske en tilfældig bemærkning, kan de uden tøven sige: det kan jeg ikke huske.“

Hvis der overhovedet er mening i galaskaben, må den slags udtalelser dog bevirke, at man foretager en undersøgelse af sagen